

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní žalobce: **A. B.**, zastoupen Mgr. Martinem Chrásteckým, advokátem se sídlem U Sokolovny 121, 760 01 Zlín, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída T. Bati 21, 760 91 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2013, č. j. KUZL-42464/2012, sp. zn. KUSP-42464/2012/DOP/Ze,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 21. 1. 2013, č. j. KUZL-42464/2012, sp. zn. KUSP-42464/2012/DOP/Ze se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 11.228 Kč k rukám Mgr. Martina Chrásteckého, advokáta se sídlem U Sokolovny 121, 760 01 Zlín, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 21. 1. 2013, č. j. KUZL-42464/2012, sp. zn. KUSP-42464/2012/DOP/Ze byla změněna část rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 12. 6. 2012, č. j. MUUH-OD/9029/2012/PRCHJ Spis ve výroku o vině tak, že tento po provedené změně zní následovně: „*A. B., nar. , trvale bytem , je vinen tím, že dne 4. 2. 2012 v 9:50 hod. v obci , na silnici I/55 na ulici před provozovnou , ve směru jízdy na Brno, při řízení nákladního motorového vozidla značky , RZ , držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon. Tím*

porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení“.

V souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu se ve zbytku, a to ve výrocích o sankci a o nákladech řízení, rozhodnutí správního orgánu ze dne 12. 6. 2012, č. j. MUUH-OD/9029/2012/PRCHJ Spis, potvrzuje.

Rozhodnutím Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 12. 6. 2012, č. j. MUUH-OD/9029/2012/PRCHJ Spis (dále jen „správní orgán I. stupně“) byl žalobce uznán vinen tím, že dne 4. 2. 2012 v 9:50 hod. v obci, na silnici I/55 v ulici u prodejny při řízení nákladního motorového vozidla značky, RZ držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon. Tím porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a tak se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 citovaného zákona, kterého se fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) citovaného zákona drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení a za to mu byla uložena dle ust. § 125c odst. 4 písm. f) citovaného zákona v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) pokuta ve výši 2.000 Kč.

Žalobou ze dne 20. 3. 2013 domáhal se žalobce zrušení přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného, napadl oba výroky, tj. o vině a sankci. Namítl, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, a tedy nebyla naplněna zásada materiální pravdy. Žalovaný řádně nepřesvědčil argumentaci žalobce, že pokud jde o podklady pro vydání rozhodnutí, správní orgán I. stupně si je neopatřil tak, jak ve správním řízení měl. Žalobci nebylo umožněno provést navržené důkazy, v odůvodnění se žalovaný nezabýval předloženými fotografiemi z místa údajného spáchání přestupku a tónovanými skly vozidla. Z těchto důvodů považoval napadené rozhodnutí za věcně i formálně nesprávné a nezákonné, a to především proto, že žalovaný neprokázal, že by přestupek, ze kterého byl obviněn, spáchal, jakož i to, zda se vůbec přestupek stal.

Žalovaný v podstatě potvrdil postup správního orgánu I. stupně, při svém rozhodování se odvolal na svědeckou výpověď jednoho ze zasahujících policistů, aniž by provedl výpověď dalšího zasahujícího policisty. Žalobce popřel spáchání přestupku, neboť není možné, aby byl kýmkoliv spatřen, jak drží v ruce telefon a telefonuje, když skla v automobilu jsou tónovaná. V tomto směru poukázal na nepřesnost výpovědi zasahujícího policisty nstržm. V.K., žalovaný se k tomuto v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nevyjádřil. Stejně tak nevyhodnotil ani předloženou fotodokumentaci. Navrhl proto provedení důkazů příloženými fotografiemi, výsledkem obou zasahujících policistů, provedení vyšetřovacího pokusu k prokázání skutečnosti, zda policisté mohli do vozidla vidět, jestliže měl zatmavená skla, a zda do vozidla mohli vidět i v případě, kdy přišlo. Vzhledem k velmi ztížené viditelnosti navrhl důkaz výpisem z měřených dat z Českého hydrometeorologického ústavu, nesouhlasil, že navržený důkaz je obstrukční a nadbytečný, zejména jestliže výpovědi ohledně povětrnostních podmínek v daném místě a čase se liší.

Dále namítl, že spáchání přestupku bylo podloženo pouze úředním záznamem, který však poskytuje pouze předběžnou informaci o věci a nelze jej považovat za důkazní prostředek (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, www.nssoud.cz).

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 20. 6. 2013 se neztotožnil s žalobními námitkami, neboť má za to, že rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“). Správní orgán I. stupně provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, zejména důkazy přestupkovým spisem, výsledkem svědka nstržm. V. K. a vyjádřením žalobce. Podklady v přestupkovém spise neobsahují žádné rozpory.

K námitce žalobce, že žalovaný neumožnil provést navržené důkazy, tj. výslech druhého policisty pprap. B. M., žalovaný se ztotožnil s názorem prvostupňového správního orgánu, že výpověď jednoho policisty je zcela dostačující, neboť z ní vyplynuly rozhodující a podstatné skutečnosti potřebné ke zjištění skutkového stavu věci.

Pokud se týká žalobní námitky týkající se tónovacích skel ve vozidle žalobce, odkázal na podrobné zdůvodnění v obsahu správního rozhodnutí. Svědek nstržm. V. K. potvrdil, že žalobce viděl přes čelní sklo služebního vozidla a přes sklo levých předních dveří, uvedl, že toto nebylo tónováno. Zatmavení na přípustnou mez předního bočního skla (70 % původní hodnoty) je z pohledu vně vozidla stojícího pozorovatele subjektivně téměř nerozpoznatelné od skel bez zatmavení. Viditelnost přes uvedená skla není omezena natolik, aby nebyly zřetelně rozpoznatelné jednotlivé předměty, např. mobilní telefon v ruce řidiče vozidla a jeho způsob držení. Z toho vyplývá, že uvedený svědek si nemusel vůbec všimnout, že skla na vozidle byla zatmavená a mohl tak uvést opak.

K námitce žalobce, že měl být proveden výslech i druhého policisty a vyšetřovací pokus, se žalovaný vyjádřil již v obsahu svého rozhodnutí, na které odkázal. Svědek nstržm. V. K. měl ze své pozice, jak popsal, v inkriminovanou dobu dobrý výhled na žalobce i dostatečný časový prostor k tomu, aby spáchání přestupku mohl svými smysly s jistotou vnímat.

Námitku žalobce, že v inkriminované době byla velmi ztížená viditelnost, protože pršelo, proto bylo třeba provést důkaz výpisem z měřených dat z Českého hydrometeorologického úřadu, žalovaný uvedl, že uvedený svědek potvrdil povětrnostní podmínky, bylo pod mrakem, ale nepršelo. Tato skutečnost však nebyla rozhodující, podstatný byl fakt, že viditelnost nebyla omezena a rozhledové podmínky byly dobré.

Pokud se jedná o fotografie, těmito žalobce prokazoval tónování skel na vozidle, což žalovaný nikterak nepochybnuje, s možnou námitkou ohledně tónovaných skel se řádně vypořádal v rozhodnutí. Pokud se jedná o výšku vozidla žalobce, rovněž i s touto námitkou se vyrovnal v obsahu rozhodnutí. Svědek nstržm. V. K. vyloučil, že ve výhledu mu nestála žádná překážka, tudíž ani výška žalobcova vozidla. Pokud se jedná o levé boční sklo vozidla, z přiložené fotodokumentace je zcela zřetelné, že je naopak větší než boční sklo na osobním vozidle.

K námitce žalobce, že správní orgán I. stupně vycházel pouze z úředního záznamu, uvedl, že s danou námitkou se ve svém rozhodnutí žalovaný vypořádal. Úřední záznam sepsal nstržm. V. K., který také byl jako svědek řádně vyslechnut. Skutečnost, že na uvedený úřední

záznam jako na důkaz by ve svém rozhodnutí odkazoval, žalovaný neshledal. Žalovaný shodně se správním orgánem I. stupně zkonstatoval, že se mu výpověď svědka nstržm. V. K. jevila jako zcela technicky přijatelná, tudíž i věrohodná. Za situace, kdy žalobce jel pomalou rychlostí (v obci max. 50 km/hod.), kdy projížděl kolem hlídky na nejkratší vzdálenost, která se rovná součtu šířky komunikace, vzdálenosti 3 – 4 metrů od krajnice a délky kapoty služebního vozidla, kterou odhadl svědek na cca 8 metrů, a to navíc stranou přivrácenou jeho levé ruky, ve které držel u levého ucha mobilní telefon, který mu vyčníval z dlaně dolní části, žalovaný považuje za zaručené, že uvedený svědek ze své pozice měl na žalobce v inkriminovanou dobu dobrý výhled i dostatečný časový prostor k tomu, aby spáchání přestupku žalobcem mohl svými smysly s jistotou vnímat, kdy jej viděl přes čelní sklo služebního vozidla a sklo levých bočních dveří vozidla žalobce.

Z výše uvedených důvodů měl žalovaný za to, že s námitkami žalobce vznesenými v průběhu řízení, se vypořádal dostatečně. Navrhl proto, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

Ve správním spise je evidováno Oznámení přestupku (tiskopis) sepsaný Policií ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Územní odbor Dopravní inspektorát Uherské Hradiště dne 4. 2. 2012, č. j., z něhož vyplývá, že žalobce dne 4. 2. 2012 v 9:50 hod. v obci v ulici při řízení nákladního motorového vozidla značky, RZ 4Z2 7..... držel za jízdy v ruce hovorové zařízení, čímž porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 citovaného zákona. Na titulní straně tiskopisu tiskacím písmem je uvedeno „*četl a souhlasím s textem*“. Na druhé straně tiskopisu v části „vysvětlení a podpis občana, který je podezřelý z přestupku“ je uvedeno: „*záznamové zařízení jsem nedržel za jízdy. S přestupkem nesouhlasím*“. Uvedený zápis je stvrzen vlastnoručním podpisem žalobce. Jako svědci jsou uvedeni pprap. B. M., tiskopis je podepsán nstržm. V. K. Dále se ve spise nachází úřední záznam ze dne 5. 2. 2012 popisující skutkový děj z uvedeného dne podepsaný nstržm. V. K. V obsahu úředního záznamu je sděleno, že „*dne 4. 2. 2012 v 9:50 hod. stála hlídka DI PČR Uherské Hradiště s vozidlem před prodejnou na ulici ve Při průjezdu vozidel po ulici ve směru na od zaznamenali, že řidič vozidla značky, RZ drží levou rukou mobilní telefon, proto vyjeli z místa a pokračovali za vozidlem ve směru na Brno. To, že řidič drží v levé ruce mobilní telefon, zřetelně viděla sepisující osoba i pprap. B. M.*“. Dále úřední záznam obsahuje prohlášení nstržm. V. K., že „*řidiči sdělil, že jestliže bude s přestupkem souhlasit a bude ochoten pokutu zaplatit, bude vyřešen v blokovém řízení, kdy bude mu uložena bloková pokuta ve výši 500 Kč. Řidič A. B. s přestupkem souhlasil, byl pokutu ochoten zaplatit. Následně se však zeptal hlídky, zda mu budou za tento přestupek přičteny body. Na to řidiči sdělil, že za tento přestupek jsou uloženy dva body dle přílohy k zákonu č. 361/2000 Sb. Na to řidič A. B. reagoval, že s přestupkem nesouhlasí, protože jsou za něj uděleny body. Na dotaz hlídky, zda účelně nesouhlasí s přestupkem pouze proto, že jsou za něj uděleny dva body, uvedl hlídce, že v květnu se mu mají odečíst body za spáchaný přestupek v loňském roce, a proto s přestupkem nesouhlasí*“. Dále úřední záznam obsahuje informaci, že počasí v době spáchání přestupku bylo jasné. Z výpisu z evidenční karty řidiče vyplývá, že v letech 2007 až 2010 má záznam v počtu 5 přestupků, které byly řešeny v rámci blokového řízení. Dne 23. 4. 2012 vydal správní orgán I. stupně příkaz o uložení pokuty (č. j. MUUH-OD/25287/2012/PRCHJ Spis), kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 2.000 Kč. Proti příkazu podal žalobce v zákonné lhůtě odpor.

Z protokolu o jednání ze dne 4. 6. 2012 vyplývá, že žalobce se k jednání nedostavil, přítomna byla jeho právní zástupkyně Mgr. Šárka Lysáčková, advokátní koncipientka Mgr. Martina Chrástkové, advokáta, jehož plná moc ze dne 7. 5. 2012 je založena ve spise. Právní zástupkyně žalobce uvedla, že jmenovaný netelefonoval, nadržel za jízdy v ruce hovorové zařízení. Zasahující policisté nemohli ani nic vidět, neboť v tu dobu bylo pod mrakem, deštivo, byla snížená viditelnost. Žalobce si není vědom rovněž ani z úředního záznamu nevyplyvá, kde policisté v danou dobu stáli. Pokud se jedná o stav povětrnostních podmínek, navrhla vyžádat zprávu od Českého hydrometeorologického ústavu vztahující se k povětrnostním podmínkám v době údajného spáchání dopravního přestupku.

Ze svědecké výpovědi nstržm. V. K. při ústním jednání dne 4. 6. 2012 bylo zjištěno, že dne 4. 2. 2012 vykonával společně s ppap. B. M. hlídkovou činnost na ulici ve S vozidlem stáli ve před provozovnou firmy Vozidlo měli nasměrováno přední částí vozidla k silnici, přibližně 3 až 4 metry od kraje silnice. Uvedený svědek seděl na místě řidiče, jeho kolega na místě spolujezdce vedle řidiče. Hlídka Policie ČR prováděla dohled nad silničním provozem ve směru od i od V 9:50 hod. ve směru od si všimla, že řidič nákladního vozidla drží v levé ruce u levého ucha hovorové zařízení, jednalo se o mobilní telefon. Tuto skutečnost viděli oba policisté. Nstržm. V. K. potvrdil, že mu ve výhledu nestála žádná překážka, žádná vozidla z opačného směru nekřížila pohled na telefonujícího řidiče. Poté za vozidlem vyjeli, zastavili jej za světelnou křižovatkou a provedli kontrolu řidiče. Požadované doklady byly v pořádku, provedená dechová zkouška na přítomnost alkoholu s negativním výsledkem. Řidič byl obeznámen o spáchaném přestupku, bylo mu sděleno, že souhlasí-li s přestupkem, bude mu udělena bloková pokuta ve výši 500 Kč. Na to řidič potvrdil, že si je přestupku vědom, souhlasil s ním, pokutu byl ochoten zaplatit, ale poté, co mu bylo sděleno, že za daný přestupek se udělují body (dva body), změnil názor. Prohlásil, že s přestupkem nesouhlasí, protože v květnu mu mají odečíst 4 body. K povětrnostním podmínkám sdělil, že bylo pod mrakem, nesněžilo, viditelnost neomezená, rozhledové podmínky dobré. Vyvrátil, že by mu ve výhledu bránila nějaká překážka. Na otázku, zda žalobcovo vozidlo mělo tónovaná skla, odpověděl záporně, řidiče viděl přes sklo levých předních dveří. Sdělil dále, že od žalobcova vozidla, když jej viděl, že drží telefon, byl vzdálen asi 8 metrů, jmenovaný držel telefon po celou dobu průjezdu v levé ruce u levého ucha. S odstupem času již nebyl schopen popsat typ telefonu, ani jeho barvu. K typu vozidla pouze sdělil, že se jednalo o větší dodávkové vozidlo bílé barvy, více si nepamatoval, neboť se soustředil na osobu řidiče. Následně dne 12. 6. 2012 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku č. j. MUUH-OD/9029/2012/PRCHJ jeho obsah je uveden shora v tomto soudním rozhodnutí. Dne 3. 7. 2012 podal žalobce prostřednictvím právního zástupce odvolání, v němž označil odůvodnění rozhodnutí za nepřezkoumatelné, namítl, že nebyl proveden zejména výslech druhého zasahujícího policisty, nebyla vyžádána zpráva z ČHÚ, popřípadě proveden vyšetřovací pokus, nebylo mu umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí neobsahuje řádné vypořádání se s důkazními návrhy žalobce. Žalovaný ve věci neprovedl žádný úkon, rozhodnutí vydal dne 21. 1. 2013, č. j. KUZL-42464/2012, sp. zn. KUSP-42464/2012/DOP/Ze, výrok o vině změnil v rozsahu a způsobem jak uvedeno výše v obsahu tohoto rozsudku.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Zákon o přestupcích i zákon o silničním provozu vychází z koncepce, že řízení o přestupcích je řízením správním, jeho zvláštním druhem. Správní řád je tudíž ve vztahu k přestupkovému (jinému) zákonu předpisem subsidiárním a přestupkový nebo jiný zákon je ve vztahu ke správnímu řádu předpisem speciálním.

Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Podle § 125c odst. 1 písm. f) citovaného zákona fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Podle § 125c odst. 4 písm. f) citovaného zákona a v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích za uvedený přestupek lze uložit pokutu od 1.500 do 2.500 Kč.

Základním principem pro interpretaci právního textu je interpretace ve prospěch účelu, který právní norma plní. Normuje-li tedy ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, že řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, pak je skutečným obsahem právní normy zjištění stavu, aby motorové vozidlo řídil pouze ten, u kterého je vyloučeno, že při jízdě držel v ruce nebo jiným způsobem některé z popisovaných zařízení.

Mezi účastníky není sporu, že dne 4. 2. 2012 v 9:50 hod. v obci na silnici I/55 v ulici před provozovnou ve směru jízdy na Brno, řídil žalobce nákladní motorové vozidlo značky, RZ Spornou otázkou zůstává, zda byl řádně zjištěn skutkový stav věci, tj. zda žalobce držel za jízdy v levé ruce u levého ucha mobilní telefon či nikoliv. Žalobce jednak kritizuje správnost napadeného rozhodnutí, které naopak pokládá za nezákonné a dále, že žalovaný ke skutkovým zjištěním dospěl na základě nedostatečně provedených důkazů. Krajský soud v Brně na tato žalobcova tvrzení konstatuje, že podle § 3 správního řádu je třeba vést správní řízení tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, přijatá rozhodnutí správních orgánů musí být přesvědčivá a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Platí tzv. zásada vyhledávací, podle které za účelem úplného zjištění skutečného stavu věci je správní orgán povinen opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí a přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení. Soudní přezkum rozhodnutí je pak založen na principech vyplývajících z judikatury NSS, např. rozsudku ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003, www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly lidského usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným, procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry“. Lze tedy shrnout, že rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán a je na jeho úvaze, které důkazy za účelem zjištění skutečného stavu věci provede. Také soud hodnotí důkazy podle své úvahy, a to jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemné souvislosti, přičemž opět jen jemu přísluší rozhodnout o tom, které z důkazů navrhovaných účastníky provede, a které nikoliv. Podstatné je, že v každém jednotlivém případě se musí správní orgán i soud dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádat s navrženými důkazními prostředky, tzn. pokud je

neprovede, vyložit, proč tak neučinil, jelikož v opačném případě by se jednalo o tzv. opomenutý důkaz, což by představovalo procesní deficit zásadního rázu.

Na základě těchto obecnějších úvah dospěl v nyní projednávané věci Krajský soud v Brně k závěru, že skutkový stav v dané věci nebyl doposud zjištěn v dostatečném rozsahu, skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.).

Otázkou, jež měla být dle žalobcova názoru žalovaným posouzena nesprávně, je, zda lze na základě výpovědi jednoho svědka policisty, pro jehož oznámení bylo správní řízení zahájeno, a úředního záznamu, považovat žalobcův přestupek za dostatečně prokázaný. Uplatněná žalobní námitka v podstatě koresponduje s námitkou odvolací. Proti sobě stojí na jedné straně žalobcovo tvrzení, že za jízdy mobil v ruce nedržel a na druhé straně výpověď jednoho svědka, policisty nstržm. V. K., přičemž jejich tvrzení nejsou ve vzájemném souladu. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval již v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, www.nssoud.cz, „...existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky a věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí“. Posouzením postupu správních orgánů k uvedené žalobní námitce se zabíral i soud, shledal na jejich hodnocení pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze doposud jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti. Soud posoudil tvrzení žalobce a srovnal je s výpovědí uvedeného svědka – zasahujícího policisty. Předně tiskopis „Oznámení přestupku“ ze dne 4. 2. 2012 je nejasný, neboť na přední straně tiskopisu je uvedeno tiskacími písmeny „četl a souhlasím s textem“, což lze přisuzovat prohlášení žalobce (podpis nečitelný), na druhé straně tohoto tiskopisu je však uvedeno vysvětlení žalobce „záznamové zařízení jsem nedržel za jízdy. S přestupkem nesouhlasím“, který je čitelným vlastnoručním podpisem jmenovaného potvrzen. Uvedený rozpor není dostatečně vyjasněn a vysvětlen. V úředním záznamu ze dne 5. 2. 2012, který sice není důkazním prostředkem, ale poskytuje předběžnou informaci o skutkovém stavu, je podrobněji popsáno jednání žalobce v souvislosti s poučením právního a sankčního postihu v případě jeho souhlasu s přestupkem. Popisovanou verzi však žalobce nepotvrdil, proto výslech dalšího svědka policisty pprap. B. M. byl nezbytně nutný a zásadní, zejména jestliže i v obsahu uvedeného úředního záznamu je sděleno, že oba policisté zaznamenali a zřetelně viděli, že jmenovaný řidič drží v levé ruce mobilní telefon. Citovaný důkaz v případě shody obsahu výpovědi se svědkem nstržm. V. K. by tak posílil případnou věrohodnost slyšeného svědka.

Rovněž nebyly provedeny všechny důkazy sloužící k objasnění věci ve vztahu k průkaznosti povětrnostních podmínek, které mohly mít vliv na případnou ztíženou viditelnost v inkriminovanou dobu. Žalobce tvrdil, že dne 4. 2. 2012 kolem 9:50 hod. v dané lokalitě přšelo, dle vyjádření jeho právní zástupkyně bylo pod mrakem a deštivo, naproti tomu svědek nstržm. V. K. v úředním záznamu ze dne 5. 2. 2012 sdělil, že počasí bylo jasné, do protokolu o ústním jednání ze dne 4. 6. 2012 naopak uvedl, že bylo pod mrakem, nesněžilo ani nepršelo. Vzhledem k rozpornosti jeho výpovědi pak tvrzení, že viditelnost byla neomezená a rozhledové podmínky byly dobré, byla zpochybněna. I z tohoto důvodu byla výpověď pouze jednoho zasahujícího policisty nedostatečná. Z uvedeného tak vyplývá, že výpovědi ohledně povětrnostních podmínek v daném místě a čase se liší, hypoteticky lze připustit, že pokud by v době spáchání údajného přestupku přšelo, mohli mít zasahující policisté ztížené rozhledové podmínky a viditelnost do vozidla žalobce by byla více zhoršena.

Nutno přisvědčit argumentaci žalobce, že úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci a nelze jej považovat za důkazní prostředek (srov. rozhodnutí NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, www.nssoud.cz). Právě k dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží svědecké výpovědi osob, které úřední záznam mohou ozřejmit a upřesnit.

Dokazování ve správním řízení vyžadovalo i konkrétního upřesnění místa, kde hlídka DI PČR Uherské Hradiště prováděla hlídkovou činnost, zda policisté mohli skutečně v daném místě a čase rozlišit, jaké zařízení žalobce držel v ruce, zda vůbec ve svém postavení mohli hovorové zařízení vidět. V tomto směru není přesvědčivá i svědecká výpověď nstržm. V. K., který vypověděl, že služební vozidlo bylo nasměrováno přední částí vozidla k silnici přibližně 3 až 4 metry od kraje silnice, přičemž od projíždějícího vozidla žalobce, který měl držet v ruce mobilní telefon, byli vzdáleni asi 8 metrů. I v tomto bodě bylo na místě výsledků i druhého policisty.

Pokud se týká žalobcovy námítky – vlivu tónování skel jeho motorového vozidla a schopnosti identifikace držení mobilního telefonu za jízdy v ruce, soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného na straně 14 napadeného rozhodnutí, na kterou v plném rozsahu odkazuje.

Brojil-li žalobce proti tomu, že mu správním orgánem bylo upřeno právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, soud s jeho názorem nesouhlasí. Z ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyplývá povinnost správního orgánu dát účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Zákonem není dána forma, jakou tak musí učinit. Z citovaného ustanovení nevyplývá povinnost správního orgánu stanovit účastníkovi lhůtu k realizaci tohoto procesního práva. Pokud se účastníci řízení z podklady rozhodnutí seznámili v rámci ústního jednání a měli možnost se k nim vyjádřit, nelze takovému postupu správního orgánu nic vytknout. Z protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 4. 6. 2012 vyplývá, že advokátní koncipientka Mgr. Šárka Lysáčková byla seznámena s veškerými podklady rozhodnutí, které byly k dispozici, taktéž využila svého práva se k nim vyjádřit. O právu dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu byl žalobce prostřednictvím právního zástupce taktéž poučen i v příslušném předvolání k ústnímu jednání. Z citovaného protokolu o ústním jednání nevyplývá, že by správní orgán ukončil jednání s tím, že o dalším postupu bude žalobce vyrozuměn. Soud proto v postupu správního orgánu neshledal pochybení.

Vzhledem k tomu, že krajský soud pokládal za nezbytné provedení důkazu výsledkem svědka – druhého policisty pprap. B. M. ke objasnění skutečností a odstranění rozporů, jak výše v obsahu soudního rozhodnutí uvedeno, pak provedení důkazu vyšetřovacího pokusu ponechává na úvaze žalovaného. Šetření na místě samém bude opodstatněné pouze v případě rozdílné výpovědi obou svědků a porovnáním věrohodnosti jejich výpovědi ve srovnání s výpovědí žalobce. V opačném případě se jeví provedení vyšetřovacího pokusu za nadbytečné.

Co se týká způsobů rozhodnutí soudu ve věci samé, jsou pak v případě řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tyto vymezeny v § 76 a § 78 s.ř.s. Komentované ustanovení § 76 s.ř.s. je třeba vnímat ve vztahu k § 78 s.ř.s. především jako ustanovení speciální, upravující některé zvláštní důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí správního

orgánu. Vedle toho § 76 s.ř.s. obsahuje též tomu odpovídající úpravu procesních pravidel (rozhodnutí bez jednání). Podstatou § 76 s.ř.s. je vymezení důvodů, které shledá-li je soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, musí vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. V obecné rovině lze konstatovat, že se jedná o vady řízení (odst. 1) či samotného napadeného rozhodnutí (odst. 2) takové intenzity, které jsou nade vší pochybnost seznatelné již ze spisové dokumentace předložené správním orgánem a není proto ani třeba k projednání takové žaloby a rozhodnutí ve věci nařizovat jednání (byť by třeba účastníci na nařízení jednání výslovně trvali). Tak bylo postupováno i v projednávané věci.

V rámci zásady plné jurisdikce dopadají i na soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů o přestupcích dosavadní judikturní závěry o rozsahu a způsobu zjišťování podkladů pro rozhodnutí správními orgány. Z nich je pro posuzovaný případ nejprůběhavější rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62, www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud zaujal stanovisko, že „není sporu o tom, že je právem správního orgánu, který vede řízení o přestupku vlastní úvahou dospět k rozhodnutí, které důkazy provede a které naopak označí v dané situaci za nadbytečné a návrhu na jejich provedení nevyhoví. Toto jeho oprávnění vychází kromě jeho vrchnostenského postavení spojeného s pravomocí vůči subjektům podřízeným jeho autoritě, svěřenou mu zákonem a inkvizičního (vyšetřovacího) principu, na němž je přestupkové řízení založeno, také ze základních zásad správního řízení, jako je zásada procesní ekonomie a zásada dokazování jen v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. Rozhodně však nelze toto právo chápat jako absolutní. Jeho realizace nesmí být překážkou uplatnění základních záruk osob čelících určitému obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, garantovaných normami nejvyšší právní síly. Soubor těchto záruk lze souhrnně nazvat právem na spravedlivý proces. Tvrdí-li osoba, proti níž se řízení vede, že se skutek, jehož se měla dopustit, odehrál jinak, než je jí kladeno za vinu, a přitom zde nejsou objektivně ověřitelné okolnosti, které by takovou verzi s jistotou vylučovaly, je pro zachování určité rovnováhy třeba provést důkazy, které k prokázání pravdivosti svých tvrzení navrhuje. Zde v důsledku toho, že stěžovatel v postavení obviněného z přestupku využil svého práva v § 73 odst. 3 přestupkového zákona navrhnout důkazy na svou obhajobu, byl na dosah způsob, jak provedením těchto důkazů a jejich následným zhodnocením ověřit či vyvrátit vzájemně korespondující výpovědi policistů“. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že v posuzovaném případě správní orgány svým postupem v řízení o přestupku porušily zásadu rovnosti zbraní, když vyloučily prezentaci důkazů navržených žalobcem a závěr o skutkovém stavu věci učinily toliko na základě jednostranných důkazů. Uvedené závěry citované z judikatury Nejvyššího správního soudu plně dopadají i na řízení o přestupku vedená již za účinnosti nového správního řádu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115 či ze dne 21. 21. 2011, č. j. 5 As 82/2009-75, dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud v Brně uzavírá, že pro zjištěné vady řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění ve shora naznačeném směru. Důkazní prostředky, o něž žalovaný opřel své úvahy, nebyly ve vzájemném souladu a žalovaný se nepokusil je ani vysvětlit. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost (jímž řízení o přestupku bezpochyby je), je přitom správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§50 odst. 3 správního řádu). Správní orgán je proto povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny najisto. Soud proto dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušil přezkoumávané rozhodnutí bez jednání rozsudkem a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.) Žalovaný vázán právním názorem

soudu v dalším řízení bude postupovat, při doplnění skutkového stavu věci, ve shora naznačeném směru (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl úspěšný žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Odměna jeho advokáta a náhrada nákladů řízení byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., v aktuálním znění, za 2 úkony právní služby po 3.100 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), písm. d) citované vyhlášky), 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), tj. celkem 6.800 Kč. Protože zástupce žalobce byl plátcem daně z přidané hodnoty, byla zvýšena odměna o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést o 21 %, tj. 1.428 Kč. Celkem tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 8.228 Kč a soudní poplatek 3.000 Kč, tj. 11.228 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. ledna 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová